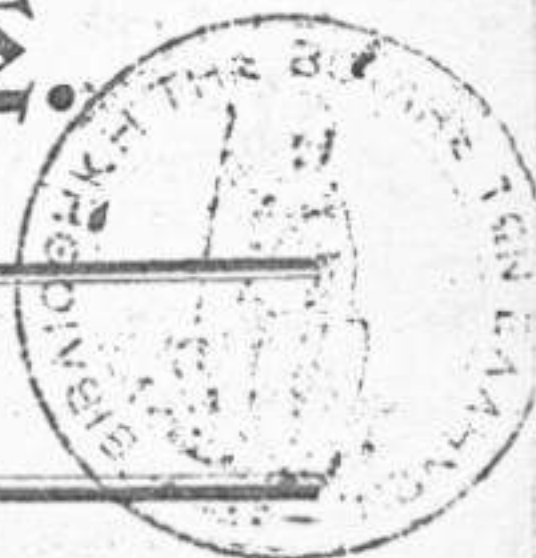

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 9 ΙΟΥΝΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ.

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἑλλάδος
Διακηρύττει.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ ἀνέλα-
βε τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος, τὰ
ὅποια ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὴν ἡ Γ. ἐθνικὴ μας συν-
έλευσις, ἐξέβησεν ἐν πρώτοις εἰλικρινῶς, διὰ τῆς δια-
κηρύξεώς της ὑπ' Ἀριθ. 1, τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου,
εἰς τὸν ὅποιον εὐρίσκετο τὸ ἔθνος ἐξ αἰτίας τῶν ἐν-
τυχῶν κινήματων τοῦ ἐχθροῦ, τὴν δεινότητα τῶν πε-
ριστάσεων διὰ τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν στάσιν τῶν
πραγμάτων μας, καὶ τὸ ἀνοικονόμητον τῶν ἀναγκῶν
μας διὰ τὴν παντελὴ ἀχρημασίαν καὶ ἀπορίαν τοῦ
ταμείου. Δὲν ἔκρυψε τὴν ἄκραν δυσἀρέσκειαν τῶν συγ-
κροτούντων τὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν μελῶν· διότι
ἀνεδέχθημεν τοιοῦτον ὑπέρμεγα βάρος εἰς τοιαύτας
γνωστὰς εἰς ὅλους ὑπερμεγέθεις καὶ ἀνοικονομήτους
ἀνάγκας. Ἐκήρυξε παρρησίᾳ, ὅτι αἱ ἐλπίδες της ὅλαι
ἦσαν ἡ ἐξ ὕψους βοήθεια, τὸ ἀσπονδὸν μῖσος ὅλου
τοῦ ἔθνους κατὰ τῆς τυραννίας, καὶ ἡ συνέργεια,
δραστηριότης, καὶ ὁ εἰλικρινὴς πατριωτισμὸς τῶν
ἐγκρίτων τοῦ λαοῦ τῆς πολιτικῆς καὶ πολεμικῆς τάξεως.
Ἀντὰ ταῦτα ἐπαναλαμβάνουσα καὶ σήμερον ἡ Διοί-
κησις, μετὰ τῆς μεθ' ὅλης τῆς ὀφειλομένης ταπει-
νώσεως εὐχαριστίας της πρὸς τὸν Ὑψίστον, ὅτι ἐ-
πισκέπτεται τὸν κινδυνεύοντα λαὸν του, μετὰ τὴν πάν-
δημιν προσφορὰν τῆς εἰλικρινοῦς της εὐγνωμοσύνης εἰς
τοὺς φιλέλληνας καὶ φιλανθρώπους τῆς Εὐρώπης,
τῶν ὁποίων ὁ ἐνθεσμος ζήλος ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς
Ἑλλάδος καθημερινῶς γεμίζει ἀπὸ τροφᾶς τὰς κενὰς μας
ἀποθήκας, ἱκανὰς καὶ εἰς ἐφοδιασμὸν τῶν φρουρίων,
καὶ εἰς ἐξοικονόμησιν τῶν στρατοπέδων, προσκαλεῖ
τὸ ἔθνος νὰ τρέξῃ πρόθυμον εἰς τὰ ὅπλα καὶ τὴν
τελευταίαν ταύτην φορὰν, καθ' ἣν ὑπὲρ ἄλλοτε εἶναι
ἐλπίζόμενον, νὰ νικήσωμεν τὸν ἐχθρόν· ἐπειδὴ
ποτὲ ὁ ἐχθρὸς δὲν παρουσιάσθη ἀδυνατώτερος, ἀφ'
ὅσον παρουσιάζεται τὴν σήμερον, καὶ κατὰ γῆν καὶ
ἐνθάδε θάλασσαν· ἐπειδὴ ποτὲ πολυαριθμότερος, ἐ-

πιτηδειότερος, καὶ εἰς μάχην ἀποφασιστικώτερον στέ-
λεν δὲν εἶχεν ἄλλοτε ἢ Ἑλλὰς, ὁ ὅποιος στόλος
ὁσάκις ἀπεφάτισε νὰ νικήσῃ πάντοτε ἐνίκησε· καὶ
ἐπειδὴ ποτὲ ἐλπίδας βασιμωτέρας ἀπὸ τὰς σημερι-
νὰς δὲν ἔλαβε τὸ ἔθνος ἀπὸ ἐξωτερικὰ βοηθήματα.
Τὶ μένει λοιπὸν, διὰ νὰ κατορθωθῇ ὁ μέγας σκοπός;
Ὅχι ἄλλο, βέβαια, παρὰ ἡ μετὰ προθυμίας καὶ ἀ-
ποφάσεως συνδρομὴ καὶ σύμπραξις, καὶ ἡμῶν τῶν
κατοικούντων τὴν ξηρὰν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐχόντων
εἰς τοὺς κόλπους μας τοὺς ἐχθρούς μας, σύροντας καθ'
ἡμέραν εἰς σφαγὴν, εἰς αἰχμαλωσίαν, εἰς ἀτιμίαν
τὰ φίλτάτά μας, καὶ φοβερίζοντας, ἢ τὸν παντελὴ
ὀλεθρόν μας, ἢ τὴν παντελὴ ἀτιμίαν μας. Ἀπὸ ἡ-
μᾶς λοιπὸν μόνους κρέμαται τὴν σήμερον, νὰ μὴ δια-
λυθῶσιν ὡς ὄνειρον εἰς μίαν στιγμὴν αἱ πραγματικαὶ
ἐλπίδες καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ
κόσμου· νὰ μὴ μᾶς γένουν ὄνειδος τὰ πενταετὴ τρό-
παιά μας· νὰ μὴ καυχῇ ὁ Αἰγύπτιος ὅτι, καὶ
ἀφ' οὗ τὸ Μεσολόγιον τοῦ ἔφθειρε τὰς περισσοτέρας
τοῦ δυνάμεις, νικᾷ πανταχοῦ εἰς τὴν Πελοπόννησον,
καὶ θριαμβεύει· καὶ διὰ νὰ μὴ σύγρωμεν τοιοῦτοτρό-
πως φερόμενοι τὸ μῖσος, τὴν καταφρόνησιν καὶ τὸν
κατάγελον ὅλης τῆς Εὐρώπης.

Ἀλλ' ἐν αὗτῳ ὁ ὀπλοφόρος καὶ πτωχὸς Ἕλλην χρεω-
στεῖ νὰ κινηθῇ, καὶ νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του ὑπὲρ τῆς
πατρίδος, χρεωστεῖ χρέος ἀπαραίτητον; καὶ ὁ εὐκα-
τάστατος καὶ ἀπόλεμος πολίτης νὰ συντρέξῃ καὶ αὐ-
τὸς, καθ' ὅσον δύναται, χρηματικῶς, εἰς τὰς ἀναπο-
φεύκτους χρεῖας τοῦ στρατιώτου, καὶ μάλιστα χρεω-
στεῖ νὰ συντρέξῃ εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν, καθ' ἣν,
καθὼς ὁ ἴδιος μόνος γνωρίζει, οὔτε δάνεια περιμένει
ἡ Διοίκησις, οὔτε προσόδους ἔχει, οὔτε ἄλλους πό-
ρους εἶναι δυνατόν νὰ εὔρῃ, ἐξ αἰτίας τῆς δεινότη-
τος τῶν περιστάσεων. Ἡ χρηματικὴ συνδρομὴ τῶν ἐντὸς
τοῦ Ναυπλίου εἶναι εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ μόνος
πόρος της, ὁ ὅποιος, ὅσον μικρὸς καὶ ἂν φαίνεται,
ὅσον μικρὸς πραγματικῶς καὶ ἂν εἶναι, ἡμπορεῖ ὅ-
πως νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς πρώτας ἀνάγκας, καὶ
τῶν πολεμιστῶν, καὶ μάλιστα τῶν πολεμικῶν ἐκείνων,
οἱ ὅποιοι εἰς τὴν τρομερὰν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογίου
ἀπεθανάτησαν τὰ ὄνματά των, καὶ ἐδόξαν τὴν π.

ρίδαν των, με ὅσα δεινὰ καρτερικῶς ὑπέφεραν, καὶ ἔτι ὅσα λαμπρῶς ὑπὲρ αὐτῆς ἠγωνίσθησαν.

Τοιοιούτῳ τρόπῳ προσκαλοῦσα σήμερον ἡ Διοίκησις, ἄλλους εἰς μάχην, καὶ ἄλλους εἰς χρηματικὴν συνδρομὴν, ἀπόφασιν ἔχει ἡ ἰδία, δίδουσα τὸ πρῶτον παράδειγμα καὶ κατὰ τὸ ἓνα καὶ κατὰ τὸ ἄλλο, καὶ χρηματικῶς νὰ συνδράμῃ, καὶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ νὰ συνεκστρατεύσῃ, εἰς οὐδὲν λογιζομένη τοὺς προσωπικοὺς κινδύνους. Εἰς τὴν παροῦσαν κρίσιμον ὥραν, αὐτὸ μένει εἰς τὴν Διοίκησιν νὰ κάμῃ, αὐτὸ τοῦτο πρῶτον νὰ κάμῃ, καὶ τοῦτο θέλει τὸ κάμει προτιμότερα.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 7 Ἰουνίου 1826.

Ὁ Πρόεδρος

Ἀνδρέας Ζαήμης.

Π. Μαυρομιχάλης.

Ἀναγνώστης Δελιγιάννης.

Γεώργιος Σισίνης.

Δ. Τζαμαδός.

Ἀνδρέας Χ. Ἀναργύρου.

Σ. Τρικούπης.

Ἰωάννης Βλάχος.

Παναγιώτης Δ. Δημητρακόπουλος.

(Τ. Σ.) Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
Κ. Ζωγράφος.

(Τ. Σ.) Ὅτι ἴσων τῷ πρωτοτύπῳ
Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Κ. Ζωγράφος.

Ἐγχαῖριοι εἰδήσεις.

Ἀπὸ Ναυπλίου.

Γράφουσιν ἐκ Σύρας ὅτι γράμματα ἐξ Ὁδησσοῦ ἀπὸ 10 Μαΐου ἀναγγέλουσιν ὅτι τὸ ἐκεῖ εὐρισκόμενον στρατεύμα διετάχθη νὰ μεταβῇ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Προῦτου· ὁ δὲ στόλος νὰ ᾔναι κατὰ πάντα ἑτοιμὸς καὶ ὅτι οἱ στρατηγοὶ τῶν διαφόρων στρατοπέδων μετεκλήσθησαν εἰς Πετρούπολιν. Ἡ δὲ Πόρτα ὅχι μόνον δὲν ἔβγαλεν ἐκ Μολδαβίας καὶ Βλαχίας τὰ στρατεύματά της, ἀλλὰ στέλλει καὶ ἄλλα. Οἱ ἄρχοντες τοῦ Βουκουρεστίου καὶ Ἰασίου ἐζήτησαν τὴν ἀδειαν νὰ μετακινήσωσιν εἰς τὰ ὑποστατικά των, καὶ δὲν τοῖς ἐσχηματίσθη. (Ὁ Ἀὐστριακὸς στέλλουσιν ἀδιακόπως στρατεύματα εἰς τὰ σύνορα. Περὶ δὲ τῆς ἐν Βαρσοβίᾳ προδιαφημισθείσης συνόδου δὲν λέγεται πλέον τίποτε.

— Ἡ εἰς Ναύπλιον ἐπικρατοῦσα ἀσθένεια μᾶς ἐπροξένησε πάλιν νέαν ζημίαν. Κατὰ τὴν ἐκτὴν τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς ἐτελεύτησε μετὰ ὀκτὼ ἡμερῶν ἀσθένειαν καὶ ἄλλος καλὸς πολίτης καὶ πατριώτης, ὁ Κύριος Δημήτριος Σπυλιωτάκης, εἰς τῶν Ἐκτελεστῶν κατὰ τὴν ἤδη παύσασαν περίοδον, καὶ κατὰ τὴν ἐβδόμην ἐτάφη μετὰ τὴν εἰς τὸν χαρακτῆρα του ἀπαιτούμενην λαμπρὰν παρατάξιν.

Λυπούμεθα ὅτι ἀγνοοῦμεν καὶ τοῦ βίου τούτου τοῦ χρηστοῦ πολίτου καὶ πατριώτου τὰς περιστάσεις, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν πλατύτερον.

Τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον ἀναφέρεται, καὶ συνέχεται μετὰ τὸ εἰς τὸν προηγούμενον Ἀριθμὸν τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος, πρὸς τὸν Συντάκτην διευθυνόμενον, καὶ ἐκδοθέν. Εἶναι γραμμένον ἐκ Λονδίνου ἀπὸ 18 (30) Μαρτίου.

«Ἐκηρύχθη γενικῶς ἀπὸ τὰς Γαλλικὰς ἔφημερίδας, ὅτι ἡ διοίκησις των ἐστρατολόγησεν ἡ ἰδία ὑπὲρ τοῦ πασσᾶ τῆς Αἰγύπτου κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ὅπως καὶ ἂν ᾔναι αἱ εὐχαὶ μας διὰ τὴν καλὴν ἐκδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, δὲν ἐννοήσαμεν πώποτε, ὅτι αἱ μεγάλαι τῆς Εὐρώπης δυνάμεις χρεωτοῦν νὰ λάβουν τὰ ὅπλα, διὰ νὰ ὑπερασπισθῶν τοὺς Ἕλληνας. Αὐταὶ ὤφειλον νὰ φυλάττουν στενὴν οὐδετερότητα μεταξὺ Τούρκων καὶ Ἑλλήνων, ὅταν πολιτικὰ τέλη δὲ συγχωρέσουν νὰ διασθεντεύσουν τοὺς δευτέρους. Ὁ Κύριος Βιλλέλης ἀναιρεῖ δημοσίως ὅτι τὸ Γαλλικὸν ναυτικὸν ἔδωκε βοήθειαν κάμμιαν εἰς τοὺς Τούρκους· λέγει δὲ, καὶ ἡμεῖς νομιζομεν ἀληθέστατον, ὅτι μέγιστος ἀριθμὸς Ἑλλήνων ἐσώθη ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, καταφυγὼν εἰς Γαλλικὰ πλοῖα. Εἴμεθα προσέτι βέβαιοι ὅτι, διθείσης περιστάσεως, θέλουν πράξει τὸ ἴδιον καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἀξιωματικοὶ εἰς τὰ ναυτικὸν μας, καὶ εὐχαρίστως πιστεύομεν ὅτι οἱ γείτονές μας Γάλλοι τρέφουν παρόμοια φρονήματα. Ὁ Κύριος Βιλλέλης ὁμολογεῖ ὅτι, Γάλλος τις ἀξιωματικὸς παρέλαβεν εἰς τὸ πλοῖον του χρήματα τοῦ πασσᾶ τῆς Αἰγύπτου· προσθέτει ὅμως ὅτι ἀνεκαλέσθη, καὶ καθηρέθη, διότι ἔπραξεν ἐναντίον τῶν ὁδηγίων τῆς διοικήσεώς του.

Οἱ θαλασσινὲς ἀξιωματικοὶ εἴτε Γάλλοι, εἴτε Ἀγγλοὶ εὐρίσκονται εἰς πολλὰ δεινὰ θέσιν, διὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς Ἑλληνικῆς διοικήσεως. Καὶ ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι θέλει, καὶ δὲν ἡμπορεῖ ἡ διοίκησις ἐκείνη νὰ χαλινώσῃ τὴν πειρατείαν, πάντοτε ὅμως οἱ πειραταὶ ἐνεργεῖν τὰς παρανομίας των ὑπὸ Ἑλληνικὴν σημαίαν. Ὅθεν οἱ ἀξιωματικοὶ εἴτε Γάλλοι, εἴτε Ἀγγλοὶ δὲν ἡμποροῦν νὰ τοὺς χαλινώσουν, χωρὶς κίνδυνον νὰ κατηγορηθῶσιν ὡς ἐνεργούντες κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν περίστασιν αὐτὴν ὅσοι κλίνουν εἰς τὸ νὰ κατηγορήσουν τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἔθνους. Μετὰ δὲ τὴν ἀφιλοπρεπὴς ἐξέτασιν τῆς διαγωγῆς των νομιζομεν νὰ πορισθῇ τοῦτο τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐὰν ποτὲ ἡ πλάστιγξ τῆς οὐδετερότητος ἐκλινε πρὸς ἓν τῶν δύο πολεμούντων μερῶν, ἐκλινε πρὸς χάριν τῶν Ἑλλήνων.» (*)

(*) Τὰ δύο μας σημειώματα εἰς τὴν παρασκευαζομένην ἔφημερίδα ἀποκρίνονται ἕως εἰς ἓνα βαθμὸν καὶ εἰς τὰ συμπέρασματα καὶ τὰς κρίσεις τοῦ ἀνωνύμου συγγραφέως τοῦ Λονδίνου· καὶ ἡ φράσις τῆς ἐν Τουλῶν ἐπιστολῆς ἀπὸ 21 Μαρτίου «Πρὸ πάντων, πρέπει νὰ πᾶν»

Παναγιώτου Σούτζου

Τραυλίδιον εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ Μεσολογγίου.

Φεγγά μου ταξείδευε
κατάχυσον, καὶ γύρευε

εἰς τοῦ παντὸς τοὺς δόλους

Τοὺς εὐγενεῖς πατέρας μας,

τὰ ἔργα τῆς μαχαίρας μας

εἰπὲ εἰς τούτους ὄλους.

Τὰ τέκνα των σὲ στέλλουνε,

καθὼς καὶ σὺ δὲν θέλουνε

οἱ Ῥουμελιῶται σβύσει.

Ἐν ἄσφ ἢ γῇ στέκεται

ἡ τοὺς πόδας τῆς, καὶ στρέφεται,

θέλει τοὺς προσκυλήσει.

Ἐξ χρόνους ἐπολέμησαν,

ἀπὸ νεκρὸς ἐγέμισαν

ὀλόκληραις κοιλάδαις.

ρωμεν, διὰ ποῖον εἶναι διωρισμένα αὐτὰ τὰ πλοῖα. Ἐάν μὲλλωσι νὰ ἐπιλωθῶσιν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, νομίζομεν ὅτι εἶναι εὐκολώτερον νὰ λάβωμεν τὴν ἀδειαν. . . . » ἀποδείχνηι πρὸς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη εἴναι ἡ πλάστιγξ τῆς εὐδαιμονότητος. Ἰσως μᾶς παρατηρήθῃ ὅτι ὁ γράφων ἐκ Τουλῶνος εἶναι ἰδιώτης ἄνθρωπος, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἀξιόπιστος· ἀλλ' ὁ γράφων πρὸς τὴν ἐν Λονδίῳ ἐπιτροπὴν, ὅτι εἰς Μασσαλίαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ναυπηγηθῇ τίποτε διὰ τοὺς Ἕλληνας, εἶναι κατὰ περισσώτερον παρὰ ἰδιώτης. Ὅταν ὅμως ἔχωμεν τὰ πράγματα ἐμπεδωμένα, δὲν μᾶς χρειάζονται λόγος, μῆτε ἐάν ὁ λέγων εἴναι ἀξιωματικός, ἢ ὄχι. Διὰ τὸν πασσὸν τῆς Αἰγύπτου ἐναυπηγήθησαν πλοῖα, διὰ τοὺς Ἕλληνας ὅμως ὄχι. Ἡ εὐκρίνεια ταιριάζει περισσώτερον εἰς τοὺς δυνατοὺς. Διὰ τί νὰ μὴν εἰπὼν καλῆτερά· « Ὁ πασσὰς τῆς Αἰγύπτου εἶναι ὑπὸ τὸν σουλτάνου, καὶ μ' ὅλον ὅτι βαδίζει τὴν ὁδὸν τοῦ νὰ ἐπαναστατήσῃ, καὶ νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὸν αὐθέντην του, συμφέρει εἰς ἡμᾶς νὰ τὸν προστατεύσωμεν. Πολιτικὰ τέλη δὲν μᾶς ἐσυγχώρησαν νὰ βοηθήσωμεν τοὺς Ἕλληνας, καὶ θὰ φυλάξωμεν στενὴν εὐδαιμονότητα, καθὼς τὴν ἐφύλαξε τρίτη τις ναυτικὴ δύναμις· ὅταν δὲ ἡ Ἑλλὰς καταντήσῃ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς Χίου καὶ τῶν παλαιῶν Πατρῶν, τὰ πολεμικά μας πλοῖα θὰ διασώσωσι πολλοὺς δυστυχεῖς. » Ὁ ἐπανέτης τῆς παραδόξου καὶ ἀκαρπύου φιλάνθρωπίας αὐτῆς ἀμφοτέρωθεν, ἐάν ἡ Ἑλληνικὴ διοίκησις θέλῃ νὰ χαλινώσῃ τοὺς πειρατάς, καὶ ἐκεκολλησθῇ τὴν δεινὴν θέσιν τῶν ναυτικῶν ἀξιωματικῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἠμπεροῦν νὰ κατατρέξουν τοὺς πειρατάς, χωρὶς νὰ νομισθοῦν φίλοι τῶν Τούρκων. Εἶθε πολλοὶ τῶν ἀξιωματικῶν τούτων νὰ ἐκατήχησαν μόνον δι' αὐτὴν τὴν φιλοτιμίαν! Ἡθέλωμεν τοὺς νομίσει εὐεργετίας μας, καὶ ἡ ἰδίᾳ Ἑλληνικὴ διοίκησις ἤθελε τοῖς ἐμμελοῦσι δημοῖς χάριτας, καθὼς καὶ εἰς τινὰς περιστάσεις τὸ ἔκαμεν. Εἶναι ψυχρὴ συκοφαντία καὶ τὸ νὰ φαντασθῇ τις ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ διοίκησις δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν χαλινώσιν τῶν πειρατειῶν, τῶν ὁποίων τὴν παντοφύριον κατέρχουσιν εὐχενται καὶ ἅπαντες οἱ Ἕλληνες, ἐκτὸς τῶν ὀλίγων ἀπολιτισμένων, οἱ ὅποιοι ὀφελούνται ἀπὸ αὐτῶν. Θέλωμεν ἐξηγήσῃ ἀλλοῦ καὶ τὸ διὰ τί, πάλυ μέρος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ναυτικοῦ δὲν ἐχαλινώσεν, ὅταν ἐπρεπε, τὰς πειρατείας. Ἰσως ἠμπερόσωμεν ν' ἀποδείξωμεν καὶ τὸ περισσώτερον. Ἀλλ' ἡ σημεῖωσις αὕτη ἐγίνετο πολλὰ μακρὰ, καὶ ἀπομακρυνόμεν μὲ τὴν παρατήρησιν αὐτὴν· δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι πρὸ πάντων πάσχει ἀπὸ τοὺς πειρατάς τὸ Γαλλικὸν ἐμπόριον, οὔτε ὅτι οἱ Γάλλοι εἶναι ἀχάριστοι πρὸς τὴν Γαλλίαν.

Στρατεύματα ἔχωνευσαν,
καὶ ἑκατὸν ἐφόνευσαν

τυράννων χιλιάδαις.

Ὡσὰν πουλὶ νὰ πέταα,

θαλάσσαις νὰ ἐπέραα,

σὰν ἐλαφρὸς ἀέρας.

Ἵς τὸν κόσμον νὰ τοὺς ἔμνιζα,

τοὺς βασιλεῖς νὰ ἔμπνιζα

ὅλης αὐτῆς τῆς σφαίρας.

Ἀφῆτε τὴν σκληρότητα!

εἰς πόσῃ ἀνθρωπότητα,

εἰς χριστιανούς πολίτας,

Τὰ μάτια τὶ ἐκλείσετε;

τὰ μάτια σας γυρίσετε

εἰς τοὺς Μεσολογγίτας.

Πῶς τὰ παιδάκια κλαίουνε

πατέρες των τὰ καίουνε,

διὰ νὰ μὴν τὰ ὀῶσι

Τυράννους νὰ δουλεύουνε

ἰς ταῖς φλόγαις τὰ τοξεύουνε

καὶ εἰς ἔχθρους ὀρμῶσι.

Σὰν λεοντάρια πίπτουνε,

καβαλαρέων ρίπτουνε

σιδηρωμένα τεῖχη.

Οἱ λόγγοι ὅλοι τρύζουνε,

τὰ σπήλαια γεμίζουνε

τῆς σάλπιγγος οἱ ἦχοι.

Οἱ πληγωμένοι γέροντες,

τῆς ἡλικίας φέροντες

τὸ ἄφευκτον φορτίον,

Εἰς φλόγαις μόνοι πίπτουνε,

εἰς νέφη καπνῶν κρύπτουνε

τὸν ἔνδοξόν των βίον.

Αἱ νέαις σιδηρόνουνται,

καὶ τὴν ἀνδρίαν ζώνονται

εἰς τ' ἀπαλά των στήθη.

Μὲ τὰ μαλλιά των δένουνε

τὰ τέκνα των, κ' ἐμβαίνουνε

εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰ πλήθη.

Πηδῶν, τοὺς διώχουν, διώχονται,

σπρώχουν, κτυποῦν καὶ σπρώχονται

πίπτουν . . . εὐθὺς ταῖς πιάνει

Ἀπ' τὰ μαλλιά ὁ θάνατος,

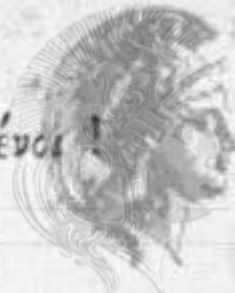
καὶ αἷμα ἀντὶ γάλατος

τὸ τέκνον του βυζάνει.

Ποῦ τρέχετε; ποῦ τρέχετε;

διφαν αἱμάτων ἔχετε,

ἀπεξοικισμένοι!

ΑΘΗΝΑΙ

Σὰν κύματα γυγύζετε,
 τὴν πόλιν τριγυρίζετε,
 Ἀράπαι λυσσασμένοι!
 Φλόγαις, καπνοὺς δὲν βλέπετε;
 ὁ θάνατος σᾶς ἔπεται
 εἰ τοὺς πόδας σας σφυρίζει.
 Σ' τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς κρύπτεται,
 τὴν σχίζει, ἔξω ρίπτεται,
 καὶ μαῦρα δόντια τρύζει.
 Ὁρβόνεται, ὁρβόνεται,
 σὰν σύννεφον ἀπλόνεται
 ἡ μαύρη του πλεξίδα.
 Χύνει φωτιαῖς τὸ στόμα του,
 καὶ φαίνεται τὸ σῶμά του
 μεγάλη πυραμίδα.
 Τείχη, καμάραι, δώματα
 εἰς ματωμένα χόματα
 πίπτουν μισοκαυμένα.
 Καὶ εἰς βαρβάρων πτώματα
 λαμπρῶν Ἑλλήνων σώματα
 πίπτουν ἀγκαλιασμένα.
 ὦ τῆς πατρίδος δύματα!
 δὲν ἔχετε, ναὶ, μνήματα
 εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.
 Μνημεῖον δὲν σᾶς ἔγινε.
 πλὴν τάφος εἰς σᾶς ἔμεινε
 τοῦ κόσμου ἡ κοιλάδα.
 Λάμπουν εἰς αὐτὴν τὰ ἴχνη σας.
 οἱ νεκρικοὶ, ναὶ, λύχνοι σας
 δὲν, θέλουν ποτὲ σβύσει.
 Καθὼς τὰ ἄστρα μέλλουνε,
 φῶς πανταχοῦ νὰ στέλλουνε,
 δὲν θέλετε σεῖς δύσει.
 Σ' τοὺς οὐρανοὺς πετάξετε,
 εἰς τὸν Θεὸν στενάξετε,
 ψυχαὶ τόσων ἀθῶων!
 Ἐμπρὸς του γονατίσετε,
 νὰ σβύσῃ μὴν ἀφήσετε
 ἓνα λαὸν ἡρώων.
 Τί οἱ του ἡμεῖς εἴμεθα;
 ὅλοι νεκροὶ δὲν κείμεθα.
 θέλει μᾶς ἀνορθώσει.
 Τὴν σπάθην αὖν κινήσωμεν.
 αἶψά σύμφωνοι ὁρμήσωμεν,
 θέλει μᾶς στεφανώσει.
 Τὸ κῦμα γεφυρώσετε,
 καὶ τὰ παιδιὰ σας σώσετε,
 δεσπόκαρδ' Ὀδριῶται!

Σὰν φάλαιναις ὁρμήσετε,
 σὰν ἄνεμοι βροντήσετε,
 σεῖς Ψάρριανωσπετζίωται!
 Σεῖς, Μωραῖται! τρέχετε,
 τοὺς ἀρχηγούς σας ἔχετε,
 τοῦ Βαλτετζιοῦ λεοντάρια.
 Πῶς εἴσθε λησμονήσετε;
 τὰ ὅπλα τὶ ἀφήσετε,
 ἀνδρεῖα παληκάρια;
 Ἀκούετε; σᾶς κρίζουνε,
 τριγύρω σας στενάζουνε
 τόσοι ἀποθαμμένοι.
 Τὰ σάβανά των ρίχνουνε,
 τὰς σάρκας των σᾶς δείχνουνε
 εἰς ὅλοι ματωμένοι.
 Ὁρμήσατε, Σουλιῶται μου!
 πετᾶτε Ρουμελιῶται μου!
 ἡ Ρούμελη ταραζει.
 Σηκώθη εἰς τὰ πωδιάρια της,
 ζητεῖ τὰ λεοντάρια της.
 νὰ τρέξετε σᾶς κρίζει.
 Μόνοι ζυγοὺς ἐσπάσαμεν,
 καὶ μόνοι ἐδαμάσαμεν
 τοὺς Τούρκους πέντε χρόνους.
 Σ' ἄλλους ἄς μὴν ἐλωίσωμεν,
 καὶ μόνοι ἄς κτυπήσωμεν
 ἐχθροὺς ἀνθρωποκτόνους.
 Μαυρομιχάλη ἄθραυστε!
 Νικήτα στύλε ἄσπαστε!
 ὦ Κολοκοτρωνεοί!
 Μιαοῦλαι μου! Σαχτοῦραι μου!
 Καραϊσκάκαι! Γεῦραι μου!
 Ζαβέλλαι! Βοτζαρέοι!
 Παντοῦ ταῖς φλόγαις χύνετε,
 εἰς τοὺς βαρβάρους γίνετε,
 ἀστροπελέκια ὅλοι.
 Εἰς τὰ φρικτὰ σας νεύματα
 ἄς χάνωνται στρατεύματα,
 καὶ δασωτοὶ των στόλοι.